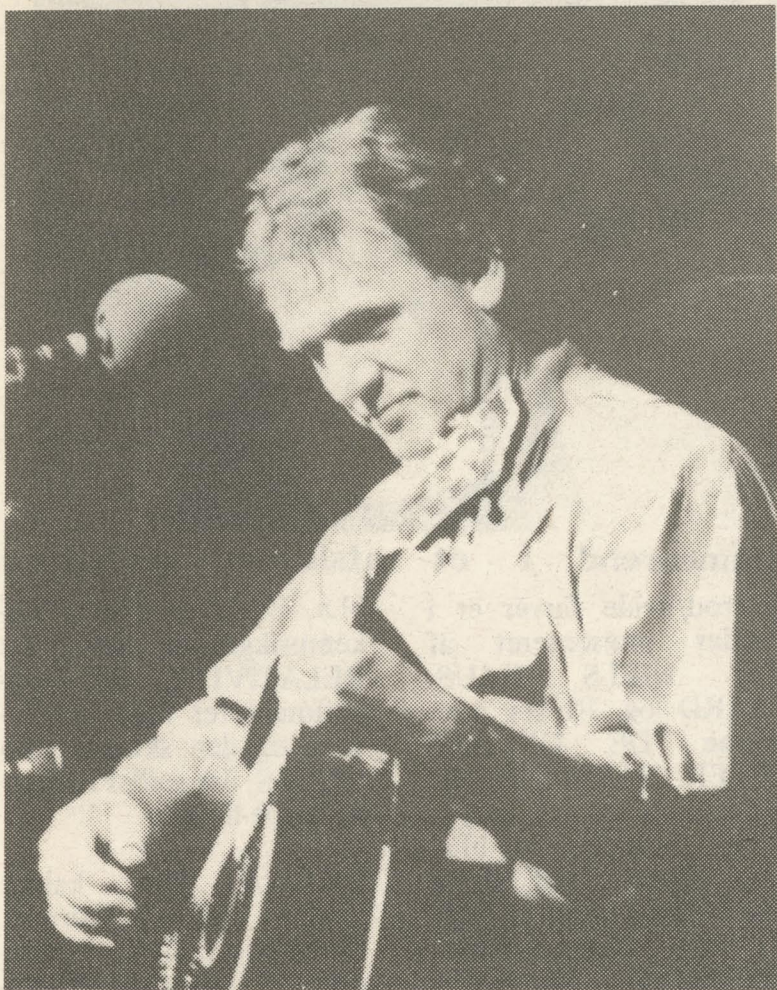

SKAGEN VISEFESTIVAL

Ralph McTell.

Skagen visefestival '87. Billeder og tekst af Jens Dalgaard.

Klokken var henad 1 om morgenen da vi baner os vej ned over havnen op i midtbyen for at få stillet den værste sult. Det er koldt, der er ikke mange på havnen, men hovedgaden, Sankt Laurentii vej, flyder med papir, plastik, madrester og grupper af mennesker, der skal have slukket den sidste tørst. På hjørnet ved Holstvej er der en velassorteret burgerbar. En 3-4 flegmatiske skagenpiger stanger øl og godbider over disken, upåvirkede af de mange knurrende maver, der skubber sig frem og tilbage i fritureduften. omsider får vi vores dressingsvampede dobbeltburgere og med rå-løg smagen i munden kan

vi begive os sydpå til vort logi, mens Skagen Fyr med sine to rageknive nivelere byens huse med regelmæssige mellemrum. Det var afslutningen på vores første aften ved den 17. Skagen Visefestival.

KUNSTNERNE

Med vores pressebånd om håndledet droppede vi ind til lidt af hvert. Ralph - Streets of London - McTell absolut en rar oplevelse. Den eneste vi hørte, der måtte give ekstranummer ud over det obligate. Betagende at høre over 1000 mennesker dybfølt synge med på hans kendingsmelodi.

Bedstefar til Veronica, Felicia (Adjö) og mange flere, Cornelis Vreeswijk, pudsede læsebrillerne, krukke med mikrofonen og nåede ikke ud i det

hjørne hvor vi befandt os. Vi vil huske ham, men ikke for denne performance.

The McCalmans var bare store. Store i humoren, store i stemmestyrken og store i sammenspillet (-sangen). Herligt, herligt.

Ved lille scene blev vi varmet op af Malthe og Co. Det var lige noget for et par gamle rock'ere som os. Helt fint, gerne mere af det til næste år.

AUKTIONSHALLEN

I auktionshallen på havnen kan man opleve lidt af hvert. To af de faste ingredienser var skiftet ud, farven på de forenede bryggeriers øl og konferencien. Det var Tuborg og Alex Campell, nu Hof og Rod Sinclair. OK da.

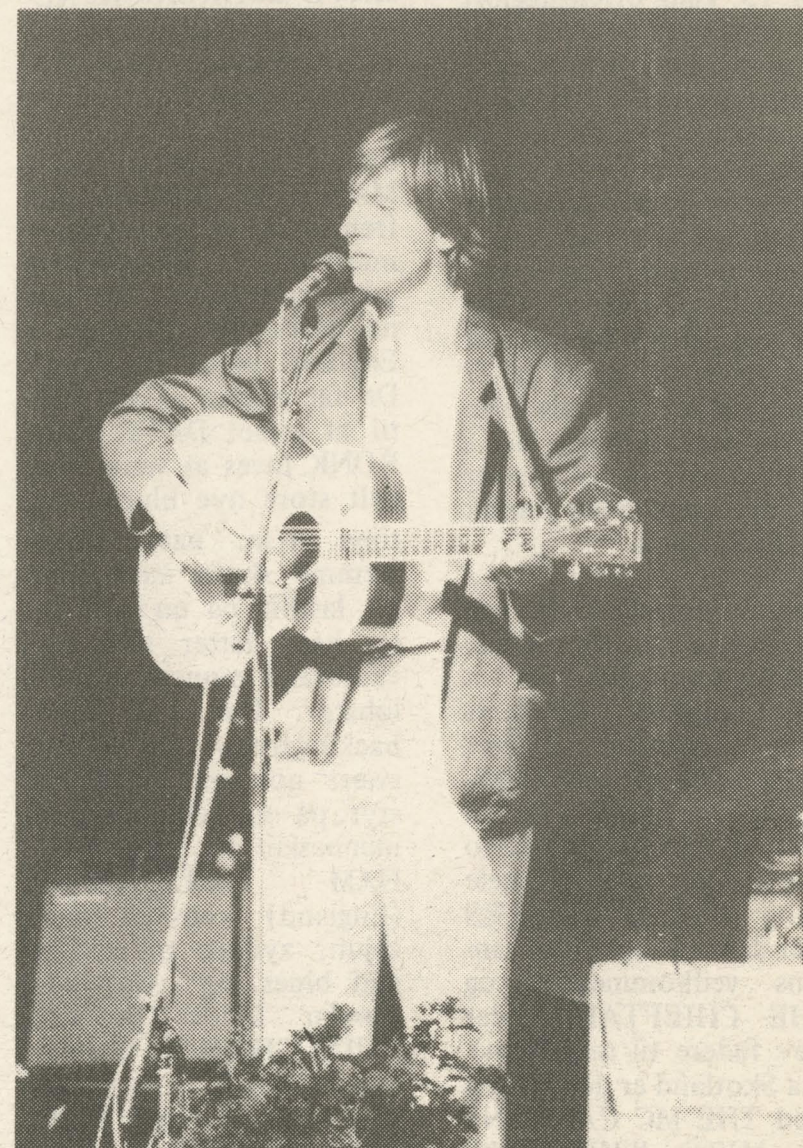
Først en østriger, der kom dumpende ind, s Gunther Straub hed han. Han spillede den herligste boogie-woogie på klaveret. Denis McLaughlin med rødt fuldskæg og en stemmepragt uden lige. Halvad Jensen, norsk flygtning i Sverige,

med sit eget stilfærdige lune, der ikke egnede sig så godt til dette kæmpe havneværtshus. Festlige The Houghmagandie Road Show og sidst, men ikke mindst, de mange forskellige slags mennesker der kom og gik.

JABLKON

Et helt specielt bekendtskab var Jablkon fra Tjekkoslovakiet. Filmen i kameraet var desværre løbet ud da de kom på, så man må tænke sig til menageriet. 3 mand, to på klassiske guitarer & det løse, og som det centrale et trommesæt til håndbrug med et hav af bjælder, klokker og afrikansk udseende ekstratrommer. Han måtte have hænder af stål den trommeslager.

Om musikken kan man kun sige med Rod Sinclair: Den er umulig at beskrive, jeg har aldrig hørt noget lignende, men hør selv. Og det gjorde vi, og selv om det var for sjov de spillede, er de faktisk professionelle i deres hjemland.

Halvard Jenssen.

BAG OM FESTIVALEN

Husk at skrive noget pænt om os, sagde en af lærerne der sad i sekretariatet, da vi kom og meldte os til. OK, det er heller ikke så svært. Det er nemlig også proffessionelt arbejde arrangørerne laver. Programmateriale var i top, lyden i top, lyset flot og overflødhedshornet af kunstnere blev afviklet let og elegant uden synlige problemer set udefra. Selv gaderne så rimelige ud op ad formiddagen, men det var vist havnevæsenet, der spulede skidtet ud over de fortøjede lystbåde.

LIDT OM TURISTREKLAME

Lige som Paris var en messe værd, er Skagen et besøg værd - både i, men også udenfor festivalweekenden.

Intet nævnt - intet glemt, enhver kan jo selv erhverve sig nogle turistbrochurer. Men skal man forsøge at få alle lækkerierne med på en gang, skal man bestille billetter til den sidste weekend i juni. Værsgo!

To fra The Houghmagandie Road Show.